

Inre samling

Av den heliga Teresia Benedicta av Korset (Edith Stein)

Den som inte lyckas nå fram till sig själv finner inte heller Gud eller det eviga livet. eller rättare sagt: den som inte finner Gud finner inte heller sig själv och det eviga livets källa, som väntar på honom i hans eget innersta.

I alla tider har de, som lärt känna det inre livet, fått erfara detta: de drogs in i sitt innersta av något, som utövade större dragningskraft än hela yttervärlden. De fick där erfara, hur ett nytt, mäktigt och högre liv välde in: det övernaturliga, gudomliga livet.

Det inre livet är den djupaste och renaste källan till lycka.

Den som lever samlad på djupet ser även de "små tingen" i ett stort sammanhang.

Det finns ett tillstånd av vila i Gud... Om jag överlämnar mig åt det, uppfylls jag efter hand av nytt liv... Detta livgivande inflytande tycks mig vara utflödet av ett skeende och en kraft, som inte kommer från mig, utan som handlar i mig utan att jag själv behöver göra något.

Människan är kallad att leva i sitt innersta och att ta sitt öde i sina egna händer, så som det bara är möjligt att göra utifrån denna plats. Det är bara utifrån sitt innersta som hon kan finna den plats i världen, som är menad för henne. Trots detta förmår hon aldrig genomskåda sitt innersta helt och fullt. Det är en Guds hemlighet, som bara han kan uppenbara, i den mån det behagar honom. Men ändå har hennes innersta blivit lagt i hennes egna händer. Hon kan förfoga över det i fullkomlig frihet, men hon har också förpliktelsen att bevara det som en kostbar rikedom, som anförtrotts åt henne.

I det inre når själen fram till den källa, som ger henne kraft till hennes levnadsoffer. Det är bara i det inre, som hon är helt hemma, och där hon i kärlek och i handling, som samtidigt är fri och buren av nåden, kan besvara Guds meningsfulla krav, han som har sin boning i henne.

Den som bara då och då återvänder till själens djup och sedan stannar kvar på ytan, hos honom kan djupet inte utvecklas och dess formande kraft kan inte få inflytande över de yttre skikten.

Varje förändring av de yttre levnadsomständigheterna för lätt med sig, att den inre ron rubbas. Därför skall man aldrig söka efter någon sådan förändring, om inte Gud ordnar det så.

Varje impuls, som får människorna att komma till inre samling, och leder dem på vägen till Gud, bör betraktas som en nådens verkan, även om naturliga händelser och orsaker används som redskap.

Det gäller att först och främst ha en stilla vrå, där man kan umgås med Gud på ett sätt, som om det överhuvudtaget inte fanns något annat, och det varje dag. Det lämpligaste är, tror jag, en morgonstund, innan dagens arbete börjar.

Redan när vi vaknar på morgonen, vill dagens bekymmer och plikter tränga sig på oss. När skall vi göra det och det? Man skulle vilja rusa upp och jakta iväg. Men då gäller det att ta tag i tyglarna och säga: Tag det lugnt! Ingenting av allt detta får störa mig.

Min första stund på morgonen tillhör Herren. Det dagsverke, som han ger mig att utföra, skall jag ta på mig, och han skall ge mig kraften att fullborda det.

När jag efter morgonens högtidsstund vid Guds altare börjar min arbetsdag, blir det stilla i mig, och själen blir tom på allt det, som skulle vilja storma över henne och tynga ner henne. I stället uppfylls hon av helig glädje, mod och handlingskraft. Hon har blivit stor, hon har vidgats, eftersom hon har trätt ut ur sig själv och trätt in i Guds liv.

Så är det middagstid. Uttröttad och nertyngd kommer man hem. Och då väntar kanske nya anfåktelser! Återigen skulle det vilja jäsa och storma: ilska, agg, ånger. Och så har man så mycket att göra innan det blir kväll. Måste man inte ge sig av meddetsamma? Nej! Åtminstone inte innan stillheten vunnit insteg för ett ögonblick.

Visst är det svårt att leva utanför klostret och att vara utan det Allraheligaste Sakramentet. Men Gud är ju i oss, hela den Allraheligaste Treenigheten. Om vi bara förstår att göra oss en väl tillsluten cell i vårt inre och dra oss tillbaka dit, så ofta det är möjligt, då kan ingenting fattas oss, var på jorden vi än befinner oss. På så sätt måste ju också präster och ordensfolk i fångelserna finna sin väg. För dem, som riktigt förstår detta, blir det till en stor nådegåva.

Det personliga jaget har sitt egentliga hem i själens innersta. När det lever där, förfogar det över själens samlade kraft och kan göra fritt bruk av den. Från det innersta kommer också den utstrålningskraft, som det egna väsendet har, och förmågan att på ett andligt, liksom ofrivilligt sätt träda ut ur sig själv. Ju mer samlad en människa lever i sin själs innersta, desto starkare är också den utstrålning, som utgår från henne och som drar andra in i sin tjuskraft.

Vi behöver stunder, då vi i tystnad lyssnar och låter Guds Ord verka i oss, tills det manar oss att bära frukt i lovet och gärningens offer.

Ju djupare någon dragits in i Gud, desto mer måste han också träda ut ur sig själv, d.v.s. träda in i världen för att föra ut det gudomliga livet dit.